

דודה מתילדה מספרת סיפורים

סיפור - יאן קורנליוס
ציור - רדולי מלינדה

בעירנו, ממש אחרי בית העירייה, גר ילד שקוראים לו סוואן. פעם סוואן נשאר לבד בבית כי הורים שלו הלכו לקולנוע. לפני שיצאו אמרה לו אמו "נחזור הביתה מאוחר. אני כותבת לך מספר

הטלפון של דודה מתילדה. אם תפחד, תתקשר אליה."

"אני יודע את המספר שלה" אמר סוואן "זה 9111249". הוא זכר אותו כי בהתחלה ובסוף היה תשע. זה פשוט. אחר כך זכר שיש

לו אף אחד, זה אחד. ויש לו פה אחד, זה עוד אחד. ויש לו ראש אחד, זה עוד אחד. ויש לו שתי עיניים, זה השתיים. ויש לו שתי ידיים ושתי רגליים וזה ארבע.

הוא זכר את המספר כי דודה מתילדה ידעה

לספר סיפורים נהדרים שהמציאה בעצמה. ולכן סוואן השתדל כל כך לזכור את מספר הטלפון שלה.

אחרי שההורים יצאו חשב סוואן "אמנם אני לא מפחד, אבל כדאי בכל זאת לטלפן לדודה מתילדה. אולי היא תספר לי סיפור. ומה אומר לה? איך להסביר שאני עדיין לא שוכב

מטאטא. אבל זה רק הצחיק אותו. מהפחד לא היה זכר. ואז סוואן נזכר שמחר הוא צריך ללכת לרופא שיניים. מזה הוא באמת פחד קצת. "עכשיו אני יכול לצלצל לדודה מתילדה ולומר שאני מפחד." הוא חייג את המספר בחשכה, כי הרי זכר אותו היטב.

"הלו, דודה מתילדה?"
"אא, זה אתה סוואן. מה שלומך?"

במיטה? כי אני מפחד? לא, זה יהיה שקר. אבל אם אחכה עוד קצת אולי אתחיל לפחד." סוואן חיכה עוד שתיים-עשרה דקות אבל לא התחיל לפחד. חבל.

ואז עלה לו רעיון. כדי לפחד כדאי אולי לכבות את האור. הוא לחץ על המתג ונשאר בחושך. אבל עדיין לא פחד. הוא ניסה לתאר לעצמו שבפינה, אחרי הארון, יושב רוח רפאים. אבל זה לא עזר. הוא תיאר לעצמו שתחת תקרת החדר רוכבת מכשפה על

"כך גם אני חושבת" אמרה דודה מתילדה.
"לכן המצאתי אותו. ואחר כך מופיעים עוד
חיות בסיפור."

"מצוין" שמח סוואן, כי הוא אהב סיפורים על
חיות "איזה חיות?"
"תרנגולות"

"תרנגולות?" השתומם סוואן. הוא חשב על
חיות מוזרות שונות כמו קרנפים או ארמדילו
או חזירי בר, אבל תרנגולות?! זה סיקרן אותו
מאוד.

"ובכן" המשיכה דודה
מתילדה "יושפה
פיפנק חי
בריו-לה-פלטה בריין
התחתון. על המקום
הזה עוד לא שמע אף
אחד. מרבית אנשים
חושבים
שריו-לה-פלטה בריין
התחתון לא קיים

בכלל. אבל ברור שריו-לה-פלטה בריין

"אני לבד בחושך ואני מפחד!" אמר סוואן.
"ואיפה ההורים?" רצתה לדעת דודה
מתילדה.

"בקולנוע."

"ולמה אתה יושב בחושך?"

"כי כביתי את האור."

"אז למה לא תדליק את האור שוב אם אתה
מפחד מהחושך?"

"אני לא מפחד מהחושך אבל מחר אני צריך
ללכת לרופא שיניים. לכן אני קצת מפחד"

הסביר סוואן.

הוא הדליק שוב את האור בחדר ואמר

"תספרי לי עכשיו איזה סיפור קטן?"

"טוב. אבל תבטיח שאחר כך תלך ישר
למיטה."

"בסדר" הבטיח סוואן.

"אז תקשיב. בסיפור שלי מופיע אדם

שקוראים לו יושפה פיפנק."

"שם מצחיק" אמר סוואן.

כאן בכיסא הזה
עד שיעלה לראשי
הרעיון המשוגע
ביותר שבעולם."
זה לקח יומיים
וחצי ואז יושפה
פיפנק קם מהכיסא
שלו ואמר "אלמד
לנבוח את

התרנגולות מריו-לה-פלטה בריין התחתון. כל
התרנגולות של העיר צריכות לנבוח 'וואו-וואו'
במקום לקרקר כמו עכשיו."
ויושפה פיפנק שכר לו בית יפה סמוך לכיכר
השוק ובבית הזה פתח בית הספר
לתרנגולות.

בחוץ על הקיר הדביק שלט "האם לא
המצאתי אופניים ללא גלגלים? אז למה שלא
אצליח ללמד תרנגולות לנבוח כמו כלבים?"
והוא ניגש במרץ לעבודה. יושפה פיפנק ביצע
בעצמו את כל תפקידי הוראה וניהול בבית
הספר לנביחה. הוא היה המורה לנביחה, וגם

התחתון היה קיים, כי
אחרת יושפה פיפנק
לא היה יכול לחיות
שם.
פעם הוא אפילו
המציא אופניים ללא
גלגלים. כולם חושבים
שאופניים ללא גלגלים
לא יכולים לנסוע, וזו
טעות. כי אופניים

חסרי גלגלים נוסעים יפה. הם אפילו עדיפים
על אופניים בעלי גלגלים. כי לא היו להם
חישוקים. וזה מובן, כי לא היו להם גלגלים.
זו הייתה ההמצאה
של יושפה פיפנק.

ומאחר שיושפה
פיפנק היה ממציא
דברים מוזרים
כאלה, הוא התיישב
פעם בכיסא ואמר
לעצמו 'עכשיו אשאר

וכך זה נמשך שבוע שלם ועוד שבוע. "לא
נוכל לסבול זאת! תשתיק את העופות!"
האנשים איימו על יושפה פיפנק שיתלוננו עליו
במשטרה. אבל יושפה פיפנק רק משך
בכתפיים. "איך אוכל להשתיק אותן? הן לא
מקשיבות לי!" וכך באמת היה. התרנגולות לא

נשמעו לשום פקודה.
"אנחנו תרנגולות חופשיות! אנו עושות מה
שמתחשק לנו!" נבחו.

מפקח נביחה בכיר
ומנהל בית הספר,
הכל בבת אחת. זה
היה קשה מאוד אבל
המאמץ היה כדאי.
כבר אחרי חודש כל
התרנגולות בעיר
ריו-לה-פלטה בריין
התחתון נבחו כל כך
טוב שקירות בית
הספר רעדו.

וכשהתרנגולות הלכו ברחוב או ישבו בתוך
הלולים שלהן או על גגות הלולים, הן לא
הפסיקו לנבוח.
הן היו כל כך מרוצות שלמדו דבר חדש
שנבחו סביב השעון ביום ובלילה. "וואו-וואו"
נשמע בכל העיר.
"תפסיקו כבר! זה הרי משגעו! רעש
בלתי-פוסק כזה!" קיללו תושבי העיר. אבל זה
לא עזר.

"זה עוד נראה" קראו אנשי ריו-לה-פלטה בריין התחתון. והם נכנסו למכונות שלהם, ולרכבת תחתית ולאוטובוס ולחשמלית ועלו לבית המשפט של העיר ריו-לה-פלטה בריין התחתון.

"חייבים להפסיק את נביחת התרנגולות בצו בית המשפט!" אמרו.

השופט שמע את האנשים ולא האמין להם. "אתם ממציאים!" אמר "תרנגולות לא נובחות.

ואינני מאמין לסיפור המוזר עם יושפה פיפנק." והוא דפק בפטיש שלו על שולחן בית המשפט ושלח את כל המתלוננים הביתה.

ומה בסוף קרה בריו-לה-פלטה בריין התחתון? לתרנגולות נמאסה הנביחה והן למדו שפה זרה אחרת.

"כן. כך זה היה" סיימה דודה מתילדה את הסיפור שלה. "אבל זה הכל להיום. עכשיו לך לישון. מחר אבוא לבקר אצלכם ואספר לך סיפור חדש."